

Sygn. akt I C 1412/19

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący: Sędzia Dorota Słowik

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Monika Pietruszewska

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2020 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w K.

przeciwko B. Ż.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej B. Ż. na rzecz powoda(...) w K. kwotę 2.705, 52 zł. (dwa tysiące siedemset pięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. znosi wzajemnie koszty między stronami.

Sygn. akt I C 1412/19

Uzasadnienie, co do punktu 2. wyroku z dnia 11 sierpnia 2020 r.

W dniu 2 sierpnia 2019 r. powód (...) z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. Ż. na swoją rzecz kwoty 7.084,27 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę nr (...), z których warunków się nie wywiązała. Powód zaznaczył, że z powyższego tytułu zadłużenie na dzień wniesienia pozwu wynosi 7.084,27 zł, z czego kwota 5.804,20 zł stanowi należność główną, zaś kwota 1.280,07 zł należność odsetek ustawowych za opóźnienie.

Powód podniósł, że w sytuacji gdy abonentowi umowy zawartej na czas określony została udzielona ulga, rozwiązanie umowy abonenckiej przez abonenta lub przez wierzyciela pierwotnego z przyczyn leżących po stronie abonenta uprawniało wierzyciela pierwotnego do naliczenia kary umownej w wysokości nieprzekraczającej wartości ulgi udzielonej abonentowi.

W dniu 16 września 2019 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1467312/19 orzekł o przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w Tczewie.

Na dalszym etapie postępowania powód wskazał, iż umową cesji z dnia 28 czerwca 2019 r. nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Pozwana B. Ż. nie ustosunkowała się do żądania pozwu i nie stawiała się na rozprawę wyznaczoną na dzień 4 sierpnia 2019 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 grudnia 2015 r. B. Ż. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 24 miesięcy. Świadczone przez (...) Sp. z o.o. usługi miały obejmować transmisję danych oraz sprzedaż towaru, tj. urządzenia M. (...). Zgodnie z treścią umowy opłata aktywacyjna na 1 kartę SIM wynosiła 49 zł. Pakiet taryfowy i nazwa promocji dotyczyły taryfy „Ja+ Rodzina 109,99”. Określona treścią umowy kara umowna wynosiła 2.400 zł. W dniu 10 grudnia 2015 r. sprzedawca wystawił względem B. Ż. fakturę VAT nr (...) na kwotę 719,99 zł tytułem zakupu towaru M. (...).

Umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 9 grudnia 2015 r. zawartą przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., B. Ż. skorzystała z oferty dotyczącej pakietu taryfowego Ja+Rodzina 35. Umowę zawarto na 24 miesiące. Umowa dotyczyła świadczenia usług w zakresie transmisji danych oraz sprzedaży towaru (...) G. C. P. SI. Opłata aktywacyjna za 1 kartę SIM wynosiła 9 zł. Karę umowną ustalono na kwotę 840 zł. W dniu 10 grudnia 2015 r. sprzedawca wystawił względem B. Ż. fakturę VAT nr (...) na kwotę 539,99 zł tytułem zakupu towaru (...)G. C. P..

W dniu 23 grudnia 2015 r. B. Ż. zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, której przedmiotem była transmisja danych oraz zakup sprzętu w postaci H. (...) B.. Umowę zawarto na okres 24 miesięcy. Opłata aktywacyjna za 1 kartę SIM wynosiła 9 zł. Karę umowną określono na kwotę 840 zł.

W treści zawartych przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem umów wskazano, iż Polkomtel może rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym w przypadku:

- jeżeli abonent nie ureguluje zobowiązań wobec Polkomtel w oznaczonym terminie płatności;
- jeżeli abonent naruszy którekolwiek ze zobowiązań wskazanych w § 6 ust. 9 regulaminu;
- braku możliwości weryfikacji danych abonenta lub podania przez abonenta błędnych lub nieaktualnych danych w umowie;
- wszczęcia wobec abonenta postępowania likwidacyjnego.

Polkomtel wystawił względem B. F. o nr:

- (...) z dnia 16 grudnia 2015 r. na kwotę 307,41 zł;
- (...) z dnia 16 grudnia 2015 r. na kwotę 35 zł;
- (...) z dnia 16 stycznia 2016 r. na kwotę 162,22 zł;
- (...) z dnia 16 stycznia 2016 r. na kwotę 35 zł;
- (...) z dnia 16 lutego 2016 r. na kwotę 50 zł;
- (...) z dnia 16 marca 2016 r. na kwotę 50 zł;
- (...) z dnia 16 kwietnia 2016 r. na kwotę 50 zł;
- (...) z dnia 16 maja 2016 r. na kwotę 50 zł;
- (...) z dnia 16 czerwca 2016 r. na kwotę 50 zł;
- (...) z dnia 16 lipca 2016 r. na kwotę 50 zł;

- (...) z dnia 16 sierpnia 2016 r. na kwotę 589,99 zł;
- (...) z dnia 16 września 2016 r. na kwotę 419,99 zł;
- (...) z dnia 16 października 2016 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 listopada 2016 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 grudnia 2016 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 stycznia 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 lutego 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 marca 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 kwietnia 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 maja 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 czerwca 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 lipca 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 sierpnia 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 września 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 października 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 listopada 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 grudnia 2017 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 stycznia 2018 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 lutego 2018 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 marca 2018 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 kwietnia 2018 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 maja 2018 r. na kwotę 15 zł;
- (...) z dnia 16 czerwca 2018 r. na kwotę 104,99 zł.

W dniu 16 marca 2016 r. sprzedawca wystawił względem B. Ż. notę karną (...) na kwotę 3.549,60 zł.

(dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 9 grudnia 2015 r. wraz z załącznikami– k. 42v-44v, 45-48, umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 23 grudnia 2015 r. wraz z załącznikami– k. 49v-51v, Faktura VAT (...) wraz z załącznikiem- k. 45-45v, Faktura VAT (...) wraz z załącznikiem- k. 48-49, wyciąg z listy dłużników- k. 25-25v)

W dniu 26 czerwca 2019 roku pierwotny wierzyciel (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z (...)z siedzibą w K. umowę przelewu wierzytelności. Treść załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności stanowiący listę dłużników, wskazywał na sprzedaż wierzytelności m. in. w stosunku do B. Ż.. Wówczas zadłużenie pozwanej określono na kwotę 1.039,38 zł.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami- k. 16-18, wyciąg z listy dłużników- k. 25-25v)

W dniu 16 lipca 2019 r. powód skierował do B. Ż. przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia w wysokości 7.068,69 zł w terminie do dnia 26 lipca 2019 r.

(dowód: przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia- k. 14v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, których prawdziwości nie zakwestionowała żadna ze stron, a które Sąd uznał za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu zasługuje jedynie na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, publ. OSNC 1997 nr 6-7 poz. 76). Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania, m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie sądowi wybranych przez siebie dowodów.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej. Przedmiotem cesji mogą być przede wszystkim wierzytelności, rozumiane jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia (w tym zarówno całe wierzytelności, jak i ich części) – zob. szerzej J. Mojak, komentarz do art. 509 [w:] K. Pietrzykowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, T. 2, Warszawa 2013.

Pierwotny wierzyciel pozwanej miał prawo zbyć przysługującą mu wierzytelność na inny podmiot, co też uczynił umową z dnia 26 czerwca 2019 r.

Powód przedłożył dokumenty, z których wynika, iż nabył on od pierwotnego wierzyciela pozwanej prawo do dochodzonej w niniejszej sprawie wierzytelności. Zatem należy uznać, iż (...) z siedzibą w K. skutecznie wykazał ciągłość prawną do przedmiotowej wierzytelności.

Przechodząc do rozważań prawnych dotyczących podstawy rozstrzygnięcia, wskazać należy, że brak jest wątpliwości w zakresie faktu, iż B. Ż. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych uregulowaną w art. 56 ustawy Prawo telekomunikacyjne z dnia 16 lipca 2004 roku (Dz.U. Nr 171, poz. 1800). W oparciu o przedstawione przez powoda dokumenty Sąd uznał, za wykazaną okoliczność ciężącego na pozwanej obowiązku regulowania kwot wynikających z przedstawionych faktur.

Art. 57.6 ustawy prawo telekomunikacyjne, stanowi, iż w przypadku zawarcia umowy o świadczenia usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi

pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Jest to zatem przepis szczególny, który wprost poprzez dopuszczalność rozwiązania umowy przez którąkolwiek ze stron z winy abonenta, w tym przypadku z tytułu braku płatności zobowiązań umownych przez odbiorcę usługi, ustanawia ustawowe prawo po stronie dostawcy usługi żądania zapłaty określonej kwoty od abonenta, wyliczonej według zasad wskazanych w cyt. przepisie. (por. wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 9 sierpnia 2018 r., sygn. akt VI Ga 541/17)

Zastrzeżenie umowne, przewidujące obowiązek zapłaty określonej kwoty przez stronę wypowiadającą umowę zawartą na czas oznaczony nie jest karą umowną w rozumieniu art. 483 § 1 k.c., gdyż nie jest związane z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania przez stronę wypowiadającą umowę, ale z wykonaniem uprawnienia prawnokształtującego. (por. Maciej Rogalski, Komentarz do ustawy - Prawo telekomunikacyjne)

Sąd orzekający uznał, iż powód nie wykazał zasadności naliczenia w stosunku do B. Ż. tzw. kary umownej, ustalonej w nocie karnej nr (...) na kwotę 3.549,60 zł. Powód nie wskazał wprost, z czego dokładnie wynika dochodzona przez niego należność w wysokości 3.549,60 zł, w jaki sposób została wyliczona i za jaki okres. Pomimo nałożonego na powoda zobowiązania do nadesłania dokumentów dotyczących wysokości przyznanej dla abonenta ulgi oraz warunków rozwiązania umowy przez stronę, powód nie wykazał powyższych okoliczności. W świetle zaś art. 56 ust. 3 pkt 21 ww. ustawy umowa powinna w szczególności określać m.in. wszelkie opłaty należne w chwili jej rozwiązania. W braku powyższego Sąd nie jest w stanie zweryfikować wysokości kwoty należnej powodowi. Należy zaznaczyć, iż powód nie przedstawił wyliczeń wskazujących na to, w jakiej kwocie pozwana dokonała spłaty zaległości, w jakich terminach i w jaki sposób zostało to rozliczone. Powód nie dokonał także precyzyjnego wskazania dat wypowiedzenia umowy, a należy mieć na uwadze, że jest to niezbędne do wyliczenia tzw. kary umownej. Wysokość kary umownej podlegała pomniejszeniu o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Tym samym należało uznać, iż powód nie wykazał zasadności roszczenia co do jego wysokości w zakresie kary umownej oraz żądanych odsetek naliczanych od kwoty 3.549,60 zł. Wobec braku dokładnych informacji dotyczących zarówno dat i kwot uiszczonych należności oraz dat wypowiedzenia umowy, niemożliwe staje się zweryfikowanie prawidłowości określenia wysokości kary umownej, na którą prawdopodobnie wpłaty pozwanego zaliczano, skoro powód nie żąda pełnej sumy kar umownych wynoszącej 4.080 zł.

W związku z powyższym od żądanej przez powoda należności głównej w kwocie 5.804,20 zł należało odliczyć kwotę stanowiącą należność wynikającą z noty karnej w kwocie 3.549,60 zł. Pomniejszeniu podlegała także kwota wyliczonych przez powoda odsetek w wysokości 1.280,07 zł o kwotę odsetek należną od ww. kwoty 3.549,60 zł za okres od 1 kwietnia 2016 r. do 1 sierpnia 2019 r., tj. kwotę 829,15 zł. W rezultacie na zasądzoną kwotę 2.705,52 zł składała się kwota należności głównej w wysokości 2.254,60 zł oraz odsetki w kwocie 450,92 zł.

Zgodnie z przepisem art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Zgodnie z treścią przepisu art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd nie mógł uznać roszczenia wskazanego przez powoda, za przyznaną przez pozwanego (art. 230 k.p.c.), bowiem wynik całej sprawy nie wskazuje, że powodowi w stosunku do pozwanego przysługuje roszczenie we wskazanej przez niego w pozwie wysokości. Sąd uznał, iż dochodzone roszczenie w części budzi poważną wątpliwość, zatem mimo że pozwana nie zakwestionowała okoliczności wskazanych w pozwie i przedłożonych przez powoda dokumentach powództwo w części ponad kwotę 2.705,52 zł należało oddalić.

Wobec powyższego Sąd na podstawie powołanych przepisów powództwo w pozostałym zakresie oddalił, o czym orzekł w punkcie 2. wyroku.